

8th International youth conference

“Perspectives of science and education”

29th March 2019

**New York
2019**

The 8th International youth conference “Perspectives of science and education” (March 29, 2019) SLOVO\WORD, New York, USA. 2019. 317 p.

ISBN 978-1-77192-403-0

The recommended citation for this publication is:

Busch P. (Ed.) (2019). Humanitarian approaches to the Periodic Law // Perspectives of science and education. Proceedings of the 8th International youth conference. SLOVO\WORD, New York, USA. 2019. Pp. 12–17.

Editor	Lucas Koenig, Austria	Morozova Natalay Ivanovna, Russia
Editorial board	Abdulkasimov Ali, Uzbekistan	Moskvin Victor Anatolevich, Russia
	Adieva Aynura Abduzhalalovna, Kyrgyzstan	Nagiyev Polad Yusif, Azerbaijan
	Arabaev Cholponkul Isaevich, Kyrgyzstan	Naletova Natalia Yurevna, Russia
	Zagir V. Atayev, Russia	Novikov Alexei, Russia
	Akhmedova Raziyat Abdullayevna	Salaev Sanatbek Komiljanovich, Uzbekistan
	Balabiev Kairat Rahimovich, Kazakhstan	Shadiev Rizamat Davranovich, Uzbekistan
	Barlybaeva Saule Hatiyatovna, Kazakhstan	Shhahutova Zarema Zorievna, Russia
	Bestugin Alexander Roaldovich, Russia	Soltanova Nazilya Bagir, Azerbaijan
	Boselin S.R. Prabhu, India	Spasennikov Boris Aristarkhovich, Russia
	Bondarenko Natalia Grigorievna, Russia	Spasennikov Boris Aristarkhovich, Russia
	Bogolib Tatiana Maksimovna, Ukraine	Suleymanov Suleyman Fayzullaevich, Uzbekistan
	Bulatbaeva Aygul Abdimazhitovna, Kazakhstan	Suleymanova Rima, Russia
	Chiladze George Bidzinovich, Georgia	Tereschenko-Kaidan Liliya Vladimirovna, Ukraine
	Dalibor M. Elezović, Serbia	Tsersvadze Mzia Giglaevna, Georgia
	Gurov Valeriy Nikolaevich, Russia	Vijaykumar Muley, India
	Hajiyev Mahammad Shahbaz oglu, Azerbaijan	Yurova Kseniya Igorevna, Russia
	Ibragimova Liliya Ahmatyanovna, Russia	Zhaplova Tatiana Mikhaylovna, Russia
	Blahun Ivan Semenovich, Ukraine	Zhdanovich Alexey Igorevich, Ukraine
	Ivannikov Ivan Andreevich, Russia	Proofreading Andrey Simakov
	Jansarayeva Rima, Kazakhstan	Cover design Andreas Vogel
	Khubaev Georgy Nikolaevich	
	Khurtsidze Tamila Shalvovna, Georgia	
	Khoutyz Zaur, Russia	
	Khoutyz Irina, Russia	
	Korzh Marina Vladimirovna, Russia	
	Kocherbaeva Aynura Anatolevna, Kyrgyzstan	
	Kushaliyev Kaisar Zhalitovich, Kazakhstan	
	Lekerova Gulsim, Kazakhstan	
	Melnichuk Marina Vladimirovna, Russia	
	Meymanov Bakyt Kattoevich, Kyrgyzstan	
	Moldabek Kulakhmet, Kazakhstan	

Material disclaimer

The opinions expressed in the conference proceedings do not necessarily reflect those of the CSR «Solution», SLOVO\WORD, Accent Graphics Communications & Publishing or Premier Publishing s.r.o., the editor, the editorial board, or the organization to which the authors are affiliated.

The CSR «Solution», SLOVO\WORD, Accent Graphics Communications is not responsible for the stylistic content of the article. The responsibility for the stylistic content lies on an author of an article.

Included to the open access repositories:

eLIBRARY.RU

© Центр наукових досліджень «Solution»

© SLOVO\WORD

© Accent Graphics Communications & Publishing

All rights reserved; no part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior written permission of the Publisher.

Typeset in Berling by Ziegler Buchdruckerei, Linz, Austria.

Printed by Premier Publishing s.r.o., Vienna, Austria on acid-free paper.

Table of Contents

1.	ПОЛЯНСКАЯ О.С., КОЛЕСНИК М.И., ГОРОБЕЦ К.В., КИФУЛЯК И.В. БЕЗБОЛЕВАЯ ИШЕМИЯ МИОКАРДА ПРИ ИШЕМИЧЕСКОЙ БОЛЕЗНИ СЕРДЦА: ОСОБЕННОСТИ ТЕЧЕНИЯ.	7
2.	ПСАХИС Б. И., ПСАХИС И.Б. ДООЧИСТКА ПИТЬЕВОЙ ВОДЫ - ЗАЛОГ ЕЕ ВЫСОКОГО КАЧЕСТВА.	14
3.	ПАНИНА О.О., МАЛЯРОВ М.В., ГУСЄВА Л.В., ХРИСТИЧ В.В. РОЗБУДОВА МОДЕЛІ СИСТЕМИ НА ТЕОРІЇ СИНЕРГЕТИКИ Й КЕРУВАННЯ РИЗИКАМИ ДЛЯ ПРОГНОЗУВАННЯ АВАРІЙ.	31
4.	ВАРОДІ Н. Ф. ВИСВІТЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА ПІД ЧАС РЕВОЛЮЦІЇ 1956 Р. У ДОКУМЕНТАХ, ЯКІ ЗБЕРІГАЮТЬСЯ В АРХІВІ УПРАВЛІННЯ СБУ В ЗАКАРПАТСЬКІЙ ОБЛАСТ.	39
5.	ГРИНІВ О.І. ДИСБАЛАНС НЕЙРОМЕДІАТОРНИХ СИСТЕМ У ПАЦІЄНТІВ З АРТЕРІАЛЬНОЮ ГІПЕРТЕНЗІЄЮ.	52
6.	ХОПТА Г.Є., ПОЦУЛКО О.А. ВІЙСЬКОВЕ МИСТЕЦТВО УКРАЇНСЬКИХ КОЗАКІВ.	56
7.	ВОДЕННИКОВА О.С., ЛУК'ЯНЕНКО Ю.В., ЄГОРОВ Є.О. АНАЛІЗ ЕНЕРГО-ТА РЕСУРСОЗБЕРІГАЮЧИХ ТЕХНОЛОГІЇ В МЕТАЛУРГІЇ.	65
8.	POLISHCHUK I. O. POLITICAL MENTALITY OF THE UKRAINIAN PEOPLE.	73
9.	ДОЛГІХ А.О., БАЙБУЗ О.Г. РОЗРОБКА ПРОГРАМНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОГНОУВАННЯ ЧАСОВИХ РЯДІВ З ВИКОРИСТАННЯМ ІНТЕГРОВАНОЇ МОДЕЛІ АВТОРЕГРЕСІЇ-КОВЗКОГО СЕРЕДНЬОГО.	83
10.	ЯКОВИШИНА Т.В. КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК СКЛАДОВА КОМУНІКАТИВНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ.	88
11.	СМОЛЬНИЦЬКА О. О. ІРЛАНДСЬКИЙ СЮЖЕТ ВІКТОРА КОПТІЛОВА: БРАН І БРАНДАН – У НЕОКЛАСИЧНОМУ ПОЛІ.	96
12.	ГОРБИК В.М. ПРИКЛАДНІ ПОЛОЖЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ПРИРОДНО-ЕКОНОМІЧНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ РЕГІОНІВ.	108
13.	ЗАВАДА М.М. ІНТЕГРОВАНО-ДИНАМІЧНА ТЕОРІЯ МАСОВОГО РОЗМНОЖЕННЯ ХВОЄ-ТА ЛИСТОГРИЗНИХ	118

	ШКІДЛИВИХ КОМАХ ЛІСУ І ПРАКТИКА ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА.	
14.	SOPILNYK L. I., SOPILNYK R. L. ORGANIZATIONAL AND LEGAL BASIS FOR IMPROVING THE UKRAINIAN PROSECUTOR STRUCTURE.	130
15.	ГРИЦЕНКО О.В. МОВА ЯК ЗБРОЯ.	135
16.	ДАВИДЕНКО В.Б., МИШИНА М.М., БЕВЗ С.И., ПЛЮЩ Т.Г. ЭКСПЕРИМЕНТАЛЬНО-КЛИНИЧЕСКОЕ ОБОСНОВАНИЕ ИНТЕНСИВНОГО ЛЕЧЕНИЯ ГНОЙНО-ВОСПАЛИТЕЛЬНЫХ ЗАБОЛЕВАНИЙ У ДЕТЕЙ.	141
17.	ROI N.V., BEVZ S.I. MODERN MEDICAL COMPLEX FOR THE TREATMENT OF ACUTE DESTRUCTIVE PNEUMONIA IN CHILDREN.	143
18.	ВОЛЬЧЕНКО А. И., ВОЛЬЧЕНКО Н. А., СКРЫПНИК В. С., ФЕДОТОВ Е. С., ВОЛЬЧЕНКО В. Н. ПРИНУДИТЕЛЬНОЕ ОХЛАЖДЕНИЕ НАНОЖИДКОСТЯМИ ДИСКОВО-КОЛОДОЧНЫХ ТОРМОЗОВ АВТОТРАНСПОРТНЫХ СРЕДСТВ.	147
19.	ESSID F., ALFEROVA D.O., DRUHOVINA V.V., SULEIMAN M.M., SYCH I.A. <i>IN SILICO</i> RESEARCH OF THE MOLECULAR MECHANISMS OF THE ANTI-INFLAMMATORY AND ANALGESIC ACTION OF 3-(CARBOMOYL-PROPIONYLAMINO)-2-PHENYLAMINO BENZOIC ACID DERIVATIVES.	158
20.	MAURURI I., MURODOV Sh., DRAPAK I.V., YAREMENKO V.D., SULEIMAN M.M., PEREKHODA L.O. SEARCH FOR BIOLOGICALLY ACTIVE SUBSTANCES AMONG NEW DERIVATIVES OF 1,3-THIAZOLE.	162
21.	АВРАМЕНКО С., СИНЯЄВА Л.В. СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА ТА СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ.	166
22.	ШЕВЧЕНКО Л. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ КОМПОНЕНТІВ КУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ У ВИКЛАДАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ПРОФЕСІЙНОГО СПРЯМУВАННЯ.	178
23.	ГОНЧАРОВА Н.М., СОМКІНА Є. А., КРИВОРУЧКО Д. В., БЕЛОУС О. В. ОПТИМІЗАЦІЯ ХІРУРГІЧНОГО ЛІКУВАННЯ ХВОРИХ З ОДОНТОГЕННИМИ ФЛЕГМОНАМИ ШИЇ.	184
24.	ВОЛИНЕЦЬ Н. В. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕЖИВАННЯ ОСОБИСТІСНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ПРИКОРДОННИКАМИ В ЗАЛЕЖНОСТІ ВІД СТАЖУ СЛУЖБИ.	190
25.	SOTNYKOV A. USE OF MANIPULATIVE TECHNIQUES IN	204

	THE ELECTORAL DISCOURSE (on the basis of the election campaigns in Eastern Europe).	
26.	ПІТУЛЕЙ Л. Д., КАРПІК Р. Т. ТЕХНОЛОГІЧНІ ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ТЕПЛОФІЗИЧНІ ПРОЦЕСИ ФОРМОУТВОРЕННЯ КОМПОЗИЦІЙНИХ ЗУБКІВ БУРОВОГО ІНСТРУМЕНТУ.	210
27.	ГОНЧАРОВА Н. М., ЧЕСНАКОВА Д. Д., МІЗІК А. О. ТАКТИКА ВЕДЕННЯ ПАЦІЄНТІВ З МЕХАНІЧНОЮ ЖОВТЯНИЦЕЮ ВНАСЛІДОК БЛАСТОМАТОЗНОГО УРАЖЕННЯ ГЕПАТОПАНКРЕАТОДУОДЕНАЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ.	219
28.	KOTLIAROVA YU. O. PRINCIPLES OF DIGITAL TRANSFORMATION OF MARKETING RESEARCHES.	226
29.	ГОТЕНКО К. А. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В МАЙБУТНІХ ПРАВООХОРОНЦІВ.	235
30.	ТАРАНЕНКО О. П. ЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ТЕНДЕРІВ ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ДЕРЖАВНО-УПРАВЛІНСЬКИЙ МЕХАНІЗМ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ У СФЕРІ ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ.	240
31.	YANISHEN I. V., MASLOVSKYI O. S., BEREZHNA O. O., FILATOV I. V., KULISH S. A. EXPERIENCE IN DEVELOPMENT OF AUTOMATED SYSTEMS FOR MAINTAINING HISTOLOGICAL RESEARCHES.	244
32.	КРИЛОВА І. І. ДЕРЖАВНІ ПРОГРАМИ У СФЕРІ ВОДОПОСТАЧАННЯ ТА ВОДОВІДВЕДЕННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ.	248
33.	ТКАЧЕНКО М. М., ПОПЕРЕКА Г. М., ДУБРОВІНА Г. В., БІЛА В. В., САМОЙЛОВА І. В., ТОЛСТІКОВА Т. М. ЗНАЧЕННЯ КЛІНІЧНОЇ БАЗИ ПРИ ВИВЧЕННІ ДИСЦИПЛІНИ «РАДІАЦІЙНА МЕДИЦИНА».	259
34.	МАНЬКО А. М. ПРОБЛЕМА ГОЛОДУ У ПОЕТИЧНІЙ СПАДЩИНІ ІВАНА НИЗОВОГО.	263
35.	ПОПОВИЧ Т. П., ТЕЛЕП Ю. В. МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ ДЕМОКРАТИЧНОГО ДЕРЖАВНОГО РЕЖИМУ.	272
36.	ONYSHCHAK H. V. SEMANTIC STRUCTURE OF THE ENGLISH NOUNS DENOTING EVIL WITH THE HIGH DEGREE OF POLYSEMY.	281
37.	ДЕНИСОВА А. В. ДИСКУСІЙНІ ПИТАННЯ ЩОДО ЗАПРОВАДЖЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ДОГОВОРІВ ЯК ПРАВОВУ ФОРМУ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.	286
38.	ТРОЯН А. О. ГРОВІ МЕТОДИ ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ.	290

39.	PERTSOV O. V. MILITARY EDUCATION IN YELISAVETHRAD REGION IN 1865-1917 (PRECONDITIONS FOR ESTABLISHMENT, STAGES OF DEVELOPMENT AND INTERNAL STRUCTURE OF MILITARY INSTITUTIONS).	295
40.	ФІЩУК О.С. СТРУКТУРА ТА МОРФОЛОГІЯ ГІНЕЦЕЯ <i>CORDYLINE FRUTICOSA</i> (L.) A.CHEV. (ASPARAGACEAE JUSS.).	303
41.	КОСТРУБА Н. С. СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ У РЕЛІГІЙНІЙ СФЕРІ В УКРАЇНІ.	307
42.	ГУБАР О.В. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ В ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ БІОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ.	311

ВИСВІТЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА ПІД ЧАС РЕВОЛЮЦІЇ 1956 Р. У ДОКУМЕНТАХ, ЯКІ ЗБЕРІГАЮТЬСЯ В АРХІВІ УПРАВЛІННЯ СБУ В ЗАКАРПАТСЬКІЙ ОБЛАСТІ¹

ВАРОДІ Н. Ф.

кандидат історичних наук, доцент

доцент кафедри історії та суспільних дисциплін

Закарпатський угорський інститут імені Ференца Ракоці II

м. Берегово, Україна

Міжнародний Червоний Хрест – це визнана і шанована на міжнародному рівні гуманітарна організація, яка побудована на загальнолюдських моральних цінностях. Серед них, зокрема, людяність, позапартійність, нейтральність, незалежність, добровільність, єдність, універсальність. Мета організації – захист людського життя та здоров'я, забезпечення поваги до людської особистості. Представники руху Червоного Хреста сприяють налагодженню взаєморозуміння між народами, їх дружбі та співпраці, а також тривалому миру. Усі ці принципи, а також ідеологічну єдність та співпрацю відображає сформульоване ще на початках існування організації гасло: *Inter arma caritas* (Милосердя на полі бою) та затверджений 1961 року девіз – *Per humanitatem ad pacem* (Через гуманізм до миру) [3].

Ідея створення Червоного Хреста виникла після битви під Сольферіно у 1859 році. Її свідком став французький банкір Анрі Дюнан, який приїхав особисто зустрітися з французьким імператором Наполеоном III, щоб обговорити труднощі ведення свого бізнесу в Алжирі. Жахлива картина страждань поранених під час битви, в якій загинуло понад 40.000 осіб, спонукала його організувати із жителів сусідніх сіл рятувальні загони, які

¹ The research was supported by Tempus Public Foundation in the framework of *Eötvös Scholarship of the Hungarian State*.

надавали невідкладну допомогу пораненим та забирали їх з поля бою. Під враженнями усіх цих подій, А.Дюнан написав книгу «Спогади про Сольферіно», яка побачила світ 1862 року в Женеві [6]. Автор сформулював дві основні рекомендації: перша полягала в необхідності створити таку організацію допомоги, яка під час війни добровільно б взяла на себе функцію догляду за пораненими. Друга ініціатива стосувалася того, щоб на міжнародному правовому рівні були укладені угоди, які б регулювали захист хворих та поранених на війні солдат та полегшували б їх становище [3].

Книга А. Дюнана викликала жваві дискусії. Голова Женевського товариства публічного добробуту Густав Муаньє запропонував обговорити можливість втілення ініціатив Дюнана на засіданні товариства 9 лютого 1863 р. На ньому було ухвалено рішення заснувати «Комітет п'яти», який мав розпочати міжнародну організаційну роботу. Вже 26 жовтня 1863 р. Комітетом була скликана міжнародна конференція, де обговорювалося питання створення міжнародної гуманітарної організації, що мала б допомагати солдатам, пораненим на війні. У роботі конференції взяли участь делегати з 14 країн [13], які ухвалили резолюцію, що складалася з 10 пунктів. [3].

Для реалізації рекомендацій А. Дюнана 1864 року уряди Швейцарії та Франції скликали дипломатичну конференцію, де мали розробити міжнародну угоду, спрямовану на покращення становища поранених на війні солдатів. У конференції взяли участь делегати 16 країн (представники 12 з них мали максимальні повноваження), які 22 серпня 1864 року підписали першу Женевську конвенцію «Про покращення становища поранених у польових арміях», що складалася з десяти пунктів [10]. Цей документ запустив процес створення гуманітарного міжнародного права. У 1906 році була ухвалена конвенція, яка поширювалася на поранених і хворих військово-морського флоту, а також жертв кораблетроці [13, ст. 14]. У 1929 році була ухвалена третя Женевська конвенція «Про поводження з військовополоненими» [13, ст. 16]. Після Другої світової війни прийшло усвідомлення необхідності розширити прийняті раніше конвенції, тому 1949 року в Женеві була скликана нова

дипломатична конференція. На ній була затверджена четверта конвенція про захист цивільного населення під час війни [11, ст. 203]. У роботі конференції взяли участь і представники угорського уряду, які 12 серпня 1949 підписали об'єднані в один цілісний документ чотири Женевські конвенції [5, ст. 14].

З часу створення Ліги товариств Червоного Хреста у 1919 році Міжнародний комітет Червоного Хреста (надалі: МКЧХ) – це незалежна гуманітарна організація з власним статутом, головна функція якої – допомога і захист жертв військових конфліктів. У гострих міжнародних конфліктах може виступати у ролі посередника між сторонами. Конфліктуючі сторони здебільшого визнають нейтралітет організації та дозволяють її присутність у місці конфлікту [5, ст. 16].

12 грудня 1949 р. чотири Женевські конвенції підписав і Радянський Союз (генерал-лейтенант М.Славін). Ратифіковані вони були 10 травня 1954 р., однак СРСР їх безліч разів порушував. У контексті подій 1956 р. варто проаналізувати дії СРСР через призму першої і четвертої Женевських конвенцій. Конвенція від 12 серпня 1949 року передбачає, що її необхідно дотримуватися у всіх випадках, тобто й тоді, коли конвенцію підписали супротивні сторони або й тоді, коли одна з них не визнає введення воєнного стану [5, ст. 17].

Міжнародний комітет Червоного Хреста був єдиною міжнародною організацією, що отримала дозвіл діяти в Угорщині під час подій 1956 року. Місія організації мала насамперед гуманітарний характер. Попри те, що радянські органи влади всіляко перешкоджали роботі Комітету, він надав велику допомогу особам, що потрапили під час революції в скрутне становище. Дізнавшись про велику кількість загиблих під час боїв 27 жовтня 1956 року, Угорський Червоний Хрест звернувся до МКЧХ із закликом привезти в Угорщину донорську кров, необхідне для переливання крові обладнання та засоби перев'язки, які ще того дня були надіслані до Відня. Крім цього, Комітет направив до Відня також свого представника Герберта Джорда Бека. Ці події стали першим етапом угорської місії Міжнародного комітету Червоного Хреста, який тривав до 11 листопада 1956 р. У цей період робота Міжнародного

комітету Червоного Хреста полягала насамперед у розподілі харчів та лікарських засобів, які надходили з усього світу. З листопада 1956 року по червень 1957 року Комітет створив два представництва – один у Відні, а інший – у Будапешті, щоби ефективніше керувати 167 програмами з роздачі харчових продуктів та одягу. На другому етапі Комітет поставив за мету захист жертв радянського режиму, надсилаючи відповідні звернення та намагаючись відвідати заарештованих осіб. Паралельно працівники місії здійснювали просвітницьку роботу [7, ст. 45]. Попри обіцянки, міжнародна політична допомога в 1956 році так і не була надана. Натомість Червоний Хрест підтримував зв'язки із Заходом, тож виконував і дипломатичну роль.

На першому етапі роботи МКЧХ Угорський Червоний хрест не став активним партнером, насамперед через те, що якраз перебував на стадії повного переформатування [2, ст. 21]. 1 листопада 1956 року прем'єр-міністр Імре Надь призначив на чолі Угорського Червоного Хреста Золтана Жебовка, однак той не мав часу всього за три дні до радянського нападу 4 листопада здійснити необхідні зміни в організації. [2, ст. 2].

У 1956 р. Червоний Хрест зробив усе для того, щоби з одного боку допомогти політичним в'язням, а з іншого – особам, депортованим за кордон. З вересня 1957 року ЧХ виступив на захист тих працівників сфери охорони здоров'я, які були затримані угорськими правоохоронцями чи проти яких були порушені кримінальні справи. Поки організація займалася наданням матеріальної гуманітарної допомоги, угорська влада не чинила їй перешкод, однак як тільки вона намагалася захистити людей, це одразу ж натикалося на опір влади.

З 15 листопада 1956 р. центр організації в Женеві тримає на порядку денному питання політичних в'язнів. Розроблялися документи, які передбачали порядок дій та в яких давалися вказівки й рекомендації працівникам у Будапешті. Зокрема, центр хотів отримати інформацію про правовий статус осіб, що були затримані в ході збройних сутичок, про поводження з ними, про статус органів, які їх затримали та про те, чи є депортовані. Також

представникам давалася вказівка просити дозвіл на відвідання ув'язнених і на те, щоб при можливості надати їм допомогу. Організація зверталася до органів влади з проханням забезпечити справедливий судовий процес, як це передбачено спільною третьою статтею чотирьох конвенцій. Відповідно до можливостей Комітет намагається досягти скасування звинувачень та помилування для простих учасників збройних сутичок, посилаючись на загальний безлад, що панував тоді у державі[7, ст. 67].

Представники МКЧХ намагалися отримати від органів угорської влади інформацію про політичних в'язнів, однак ті їм відмовляли. Угорський Червоний Хрест вважав, що затримання проводив не уряд Кадара, за ними нібито, так само, як і за депортаціями, стояли силові структури Радянського Союзу.

На початку 1957 року МКЧХ знову подало запит про стан політичних в'язнів. Товариство просило надати перелік їхніх імен та місця перебування, щоби проінформувати про це родини. При цьому організація нагадала: необхідно забезпечити ув'язненим можливість подати про себе звістку, написати рідним, отримати допомогу від МКЧХ, а також мати можливість бути провіданими членами родини та працівниками МКЧХ. Усі ці вимоги відповідають четвертій Женевській конвенції, яка спрямована на захист цивільних осіб під час воєнних дій [13, ст. 24].

Однак коли Угорський Червоний Хрест дізнався про наміри МКЧХ, він звернувся до представників Комітету з проханням не робити ніяких кроків у справі політичних в'язнів [7, ст. 69].

Неможливість виконувати свої традиційні завдання поставило МКЧХ у скрутне становище. Комітет не бажав, щоб його звинуватили в тому, що він нічого не робить заради політв'язнів. Однак вирішення цього питання знаходилося за межами Угорщини.

Наприкінці січня 1957 р. МКЧХ від свого представника у Будапешті дізнається, що ситуація з політв'язнями погіршилася, а будь-які звернення до Міністерства внутрішніх справ та Міністерства закордонних справ

залишаються безрезультатними. На думку делегата Бовеі, „рішення, найімовірніше, слід шукати в Москві...”. Зважаючи на активізацію гуманітарної акції, Роджер Галлопін та голова МКЧХ просять дозвіл на роздачу гуманітарних посилок у в'язницях, однак і це прохання протягом довгих місяців залишається без відповіді. Проте МКЧХ не здається і вважає, що необхідно спробувати всі методи, аби досягти реалізації своїх традиційних завдань. „Якщо для відвідування ув'язнених важко отримати офіційний дозвіл, що поширюється на всіх, як це буває в інших державах, тоді виходом може стати подача окремих індивідуальних прохань, що, зрештою, здатне привести до того самого результату”. Проте Роджер Галлопін побоювався, що такі спроби так само залишаться безрезультатними [7, ст. 70].

Влітку 1957 року відбулися масові затримання, протягом 5-20 липня було затримано шість тисяч осіб. Президент МКЧХ надіслав листа головному секретарю Йосипу Карпаті, в якому просив надіслати точну інформацію, яку допомогу може надати МКЧХ політичним в'язням.

Ернст Фішер запитує в Угорського Червоного Хреста, чи існує можливість роздати гуманітарні пакунки у в'язницях, однак отримує відповідь, що це внутрішня справа Угорщини. У розмовах з представниками Комітету Угорський Червоний Хрест завжди дуже стриманий, але, зрештою, готовий погодитися, щоб передати уряду прохання про дозвіл розсилання гуманітарних пакунків до в'язниць [7, ст. 71].

Крім політичних в'язнів, МКЧХ пробував допомогти й особам, які після революційних подій були депортовані. МКЧХ спочатку намагався налагодити контакти з урядом Яноша Кадара, однак це виявляється зайвим, бо за депортацію відповідальна Москва. Тоді МКЧХ звернувся до Москви. Єдиний документ, який СРСР надіслав до МКЧХ, – це лист, зміст якого відображає позицію радянського керівництва: „З приводу Вашої телеграми № НА-577 стосовно кроків Міжнародного комітету Червоного Хреста та національних товариств Червоного Хреста, а також стосовно безпеки представників цих організацій, повідомляємо Вас, що для вирішення усіх цих питань необхідно

звернутися до уряду Угорської Народної Республіки”. Отже, Радянський Союз хотів запевнити, що не має стосунку до угорського питання, тож усі звернення МКЧХ до Москви є беззмістовними [7, ст. 72].

Незважаючи на це, делегат Бек вважав, що необхідно й надалі цікавитися долею депортованих осіб: хай би яким був результат звернень, це надасть можливість МКЧХ діяти. Він стверджував, що якщо чутки про депортованих не є правдою, на Сході позитивно поставляться до ініціатив Комітету, бо це допоможе пролити світло на правду. Якщо МКЧХ зробить таку послугу Радянському Союзу, то матиме більше шансів у разі прохання про допуск до ув'язнених. Якщо новини не повністю вигадані, а тільки перебільшені, втручання МКЧХ може мати подвійний ефект. По-перше, це сповільнило б депортацію та уможливило б відвідання таборів. Адже влада б сподівалася такою акцією стишити обурення. Якщо ж, по-друге, чутки правдиві і «совіти» мають твердий намір продовжувати цю діяльність, можливо, щоб підтвердити свою відданість ідеям гуманізму, вони дозволять провідати хоча б тих осіб, які перебувають в ув'язненні в Угорщині. [7, ст. 73].

На початку грудня 1956 р. Янош Кадар підтвердив, що чутки про депортацію були правдивими, але й заявив, що усіх депортованих уже повернули, тож питання закрите [8].

Проте МКЧХ продовжує турбуватися цим питанням і намагається визначити, у яких випадках може посилатися на Женевські конвенції. Якщо депортованих влада розглядає як цивільних осіб, тоді Комітет може посилатися на статтю 49 четвертої Женевської конвенції, в якій, зокрема, йдеться: «Забороняється, незалежно від мотивів, здійснювати примусове індивідуальне чи масове переселення або депортацію осіб, що перебувають під захистом, з окупованої території на територію окупаційної держави або на територію будь-якої іншої держави, незалежно від того, окупована вона чи ні» [11, ст. 208].

Якщо депортованих затримали зі зброєю в руках, тоді відповідно до статті 4 третьої Женевської конвенції вони вважаються військовополоненими [13, ст. 19].

Тоді МКЧХ може звертатися з вимогою дотримуватися усіх статей, які поширюються на таку категорію осіб. Проте в такому разі Комітет не може протестувати проти їх вивезення за межі Угорщини, оскільки держава, яка утримує військовополонених, має право тримати їх на своїй території. Щоправда МКЧХ в такому випадку може вимагати отримання дозволу на відвідування осіб, які мають статус військовополонених [7, ст. 74].

Якщо відійти від розмірковувань МКЧХ про можливі способи втручання в ситуацію, то на підставі відомих на сьогодні документів можна зробити висновок, що МКЧХ переймалося справою депортованих, але ніяких конкретних кроків для їх захисту Комітет так і не зробив.

Окремих членів Угорського Червоного Хреста, серед них і п'ятьох професорів-медиків, які були членами Правління, було звільнено протягом травня 1957 р. Мотивація при звільненні професорів була різна. Зокрема, уряд звинуватив їх у сприянні «контрреволюції», тісних зв'язках із Заходом, прислужуванні «імперіалістам». Також їм дорікали за те, що вони ізолювали або усунули від роботи у Червоному Хресті комуністів, а на їх місце прийняли контрреволюціонерів. До злочинів зарахували й те, що західну гуманітарну допомогу вони спрямовували учасникам страйку, завдяки чому ті могли довше протриматися, а також те, що отримували дорогі подарунки від МКЧХ, вели з ним бізнес та прислужували Комітету. Зрештою, серед звинувачень звучить і те, що професори не стояли на захисті угорських інтересів. Крім того, що їх усунули від роботи в Червоному Хресті, частину заарештували, а інших взяли під міліцейський нагляд [7, ст. 74-75].

Дуже цікаві збіги з наведеними вище обвинуваченнями читач може помітити, якщо познайомиться із матеріалами закарпатської преси кінця 1956 р. Ці газети, як і всі тодішні радянські ЗМІ, були рупорами Комуністичної партії, тож там часто можна було прочитати повідомлення про Червоний Хрест на зразок такого: „Емігрантські організації, які щедро утримуються на долари, знайшли спосіб потрапити до Міжнародного комітету Червоного Хреста. Вони використали літаки Червоного Хреста, що перевозять ліки та перев'язувальні

матеріали, для доставки зброї та боєприпасів, а також для того, щоб перекинути в Угорщину контрреволюціонерів. Зі ста літаків Червоного Хреста, які прибули до листопада в Будапешт, більше ніж у сорока було доставлено 500 таких осіб. Інші збройні групи проникли в країну через західний кордон. До Угорщини попрямували колишні поміщики та капіталісти, офіцери режиму Хорти та гітлерівські злочинці – усі ті, кому вдалося втекти від правосуддя. Тут вони викрикували свої гасла, поширювали панічні новини, створювали масову істерію, роздавали зброю, стріляли, нацьковували. Вони відіграли значну роль у розвитку подій» [17].

В іншій газеті «Червоний прапор» знаходимо публікацію під назвою «Угорські контрреволюціонери отримали зброю із Заходу». У ній використано розповідь одного із очевидців на ім'я Леч, що супроводжував до Угорщини вантажівки з ліками від Німецького Червоного Хреста. До нього нібито підійшов один із посіпак фашистських бандитів з центрального складу Угорського Червоного Хреста, який чекав на зброю з Австрії. Цей бандит сплутав авто, яке стояло біля складу, з австрійською вантажівкою, тому обшукав у ній усе, сподіваючись знайти зброю. Він пішов тільки тоді, коли Леч пояснив, що автомобіль є власністю Німецького Червоного Хреста» [16].

Важливість ЗМІ підтверджується щоденним досвідом, численними дослідженнями та науковими висновками. Особливу роль відіграє преса у формуванні громадської думки. Це добре усвідомлювало й радянське керівництво.

Поведінка МКЧХ стосовно східного блоку була підпорядкована прагненню підтримувати якомога тісніші зв'язки з Радянським Союзом. Місію в Угорщині Комітет виконував з максимальною обережністю, щоби через це не стали неможливими майбутні місії в комуністичному таборі. МКЧХ усвідомлював, наскільки крихкими є зв'язки, які він налагодив зі східним блоком, тому старався не викликати гнів Москви. Така поведінка не залишилася непоміченою зі сторони Австрії, яка дорікнула за це Комітету [7, ст. 78-79].

Один із членів Комітету так відкрито і заявив: «Важливішим є зберегти добрі відносини з угорською владою і мати відкриті ворота в напрямку цього світу». Рішення зборів Комітету від жовтня 1957 р. однозначне: «МКЧХ наразі не ініціюватиме надзвичайних кроків перед угорською владою в інтересах ув'язнених осіб» [7, ст. 78-79].

Із записів співробітників Німецького Червоного Хреста

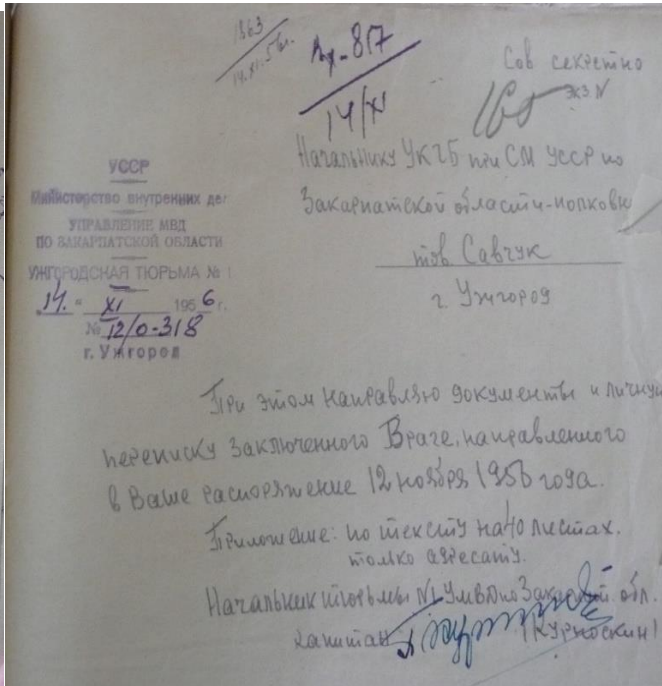
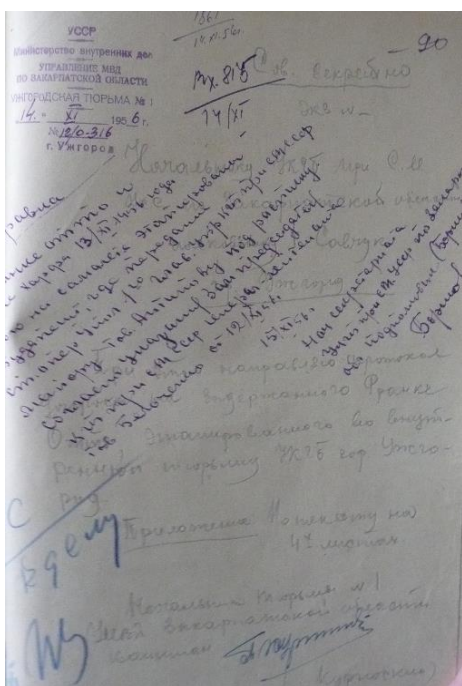
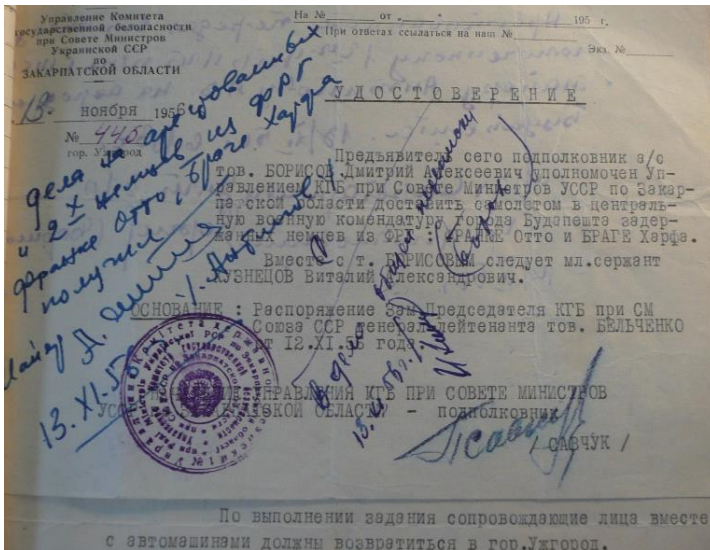
Значна частина документів, пов'язаних із депортацією учасників революції 1956 р., знаходиться в Управлінні СБУ в Закарпатській області (м. Ужгород). Обсяг цих документів складає кілька тисяч сторінок. Серед них є папери й німецькою мовою, які були написані власноручно працівниками Червоного Хреста.

Були складені загальні списки депортованих до Радянського Союзу [1], у яких ім'я Горста Врагге (Horst Wragge) було під порядковим номером 669 [1].

Начальник ужгородської в'язниці у листі до капітана Курновськіна згадує про Отто Франке [1]. Цю особу було переправлено до Ужгорода, а ще до листа додається протокол його допиту на чотири сторінки. Зверху на документі у примітці вказано, що Отто Франке був відправлений літаком до Будапешта за вказівкою генерал-майора Бельченко, а в Будапешті його 12 листопада прийняв Антіпов.

Закарпатські газети упродовж не одного тижня писали, що угорську контрреволюцію організували на заході, звідки нею й керували. Ув'язнення громадян Німеччини теж мало підтверджувати цю тезу. Горст Врагге був допитаний радянськими солдатами за заздальгідь складеним і надрукованим угорськомовним протоколом. Однак відповіді на питання написані від руки німецькою мовою. У документі згадується й ім'я Інге Гарфе, проте інших даних чи приміток про неї ми серед документів КДБ не знайшли. На думку Томаша Пала, Інге Гарфе була нареченою Отто Франке, яка не брала участі в революції [12, ст. 61]. Ймовірно, з часом репресовані активісти повернулися в Німеччину, оскільки в записах Німецького Червоного Хреста йдеться, що Горст Врагге

помер 9 серпня 1995 р. в Бад-Годесберзі [9]. А Отто Франке 1991 року побував у Будапешті, де з дружиною відвідав лікарню Святої Маргарити [12, ст. 61].

Використані джерела:

Архівні джерела:

1. Архів Управління служби безпеки України. Закарпаття. Фонд 43., Опisz 1., No 16., No 17. та No 21.

Vikorisztana líteratúra:

2. Csillag Zoltán: Adatok a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottsága (IKRK) és a Magyar Vöröskereszt (MVK) 1956–1957-es tevékenységéről. Budapest, 1992, Magyar Vöröskereszt.
3. Dr. Hantos János: A Vöröskereszt társadalmi szerepe. 1997, Labora Szociális Szolgáltató, Tanács-adó Bt. Alfaprint.
4. Dr. Herczeg Géza: Amit a Genfi Egyezményekről tudni kell. Budapest, 1979, a Magyar Vöröske-reszt kiadása.
5. Hantos János: A magyar vöröskereszt 100 éve. Budapest, 1981, Akadémia Kiadó.
6. Henri Dunant: Solferinói emlék. Budapest, 1978, Magyar Vöröskereszt.
7. Isabelle Vonéche Cardia: Magyar október vörös zászló és vörös kereszt között. A Nemzetközi Vöröskereszt Magyarországon 1956-ban. Budapest, 1998, Socio-typo.
8. Jelcin dosszié. Szovjet dokumentumok 1956-ról. Szerk.: Gál Éva, Hegedüs B. András, Litván György, Rainer M. János. Budapest, 1993, Századvég–1956-os Intézet.
9. Lupkovics György: Betekintő 2009/3.
10. Martin Gumpert: Dunant. A Vörös-Kereszt regénye. Budapest, 1936, Kiadja a Pantheon Irodalmi Intézet Rt.
11. Olivier Servais: A katonáorvos és a genfi egyezmények. Budapest, 1990, Kiadja a Magyar Honvéd-ség Egészségügyi Szolgálatfőnökség.
12. Paál Tamás: „56” ritkán emlegetett részlete. Budapest, 2013, PrintPix.
13. Pásztor Imre: A magyar és a Nemzetközi Vöröskereszt múltjából. Budapest, 1979.
14. Pásztor Imre: Genfi egyezmények. A háború áldozatainak védelmére. Kiadja a Magyar Vöröskereszt Külügyi Osztálya, Budapest, 1968, a Magyar Vöröskereszt kiadása.

Газети:

15. Червоний Прапор, 10-12.1956.
16. Правда, 10-12.1956.
17. Закарпатська Правда, 10-12.1956.